

paa en eller anden Maade er ulykkelig stillede, enten fordi de er lemlæstede eller vanføre eller Epileptikere, og de siger, at de naturligvis paa de blindes Vegne er glade ved, at Rigsdagen har taget sig af deres Sag og har søgt at lindre deres Skæbne saa meget som muligt, men i øvrigt gjorde de opmærksom paa, at de var lige saa uheldigt stillede som de blinde. Det er naturligvis en Skønssag, hvem der er mest ulykkelig stillet: blinde eller de, der er fuldstændig lamme. Hvis vi havde Valget mellem de to Ting, var det vanskeligt at afgøre, hvad man skulde vælge. De lamme, lemlæstede eller vanføre, der er deres Medmennesker og ofte sig selv til Besvær, fordi det ofte kniber for dem med at opretholde det gode Humør, som bærer over saa mange Ulykker, spørger: Hvorfor er vi skudte ud denne Gang? Vi har svaret dem, at Indenrigsministeren bad Rigsdagen om ikke at tage andre Ting med i Loven denne Gang, men jeg haaber — og det Haab lader jeg paa de ulykkeliges Vegne gaa videre til Rigsdagen —, at Indenrigsministeren ved den første Lejlighed, hvor det lader sig gøre atter at foretage Ændringer i Fattiglovens § 61, vil tænke paa disse ulykkelige Mennesker, som ofte er lige saa uheldigt stillede som de blinde, saa at de kan faa de samme Indrømmelser, som de blinde nu faar. Spørgsmaalets Løsning er meget paatrængende, og det er kun af Hensyn til Indenrigsministerens indtrængende Henstilling ved Lovforslagets Fremsættelse, at vi ikke har taget det med, hvad mange Medlemmer af Tinget havde haft Lyst til. Vi gjorde det ikke for ikke at lægge de blinde nogen som helst Hindring i Vejen.

Jeg skal paa ny anbefale dette Lovforslag til det høje Tings Velvillie og henstiller til den højtærede Indenrigsminister, hvad jeg er sikker paa, han ikke kan have noget imod, at der maa blive vist disse ulykkelige Mennesker samme Hensyn, som der nu vises de blinde.

Indenrigsministeren (Bode): Saaledes som denne Sag foreligger, maa jeg mene, at det var rigtigst at afgøre Spørgsmaalet med særligt Henblik paa de blinde. Ved min Beskæftigelse med Spørgsmaalet opstod, som den ærede Ordfører (H. P. Hansen [Randers Amts 1ste Valgkreds]) har nævnt ved Citat af Bemærkningerne til Lovforslaget, den Tanke, om der ikke var andre, som var nøjagtigt ligestillede med de blinde, og som man derfor burde bringe ind under de samme Regler. Personlig

havde jeg den Opfattelse, at der var en Klasse af ulykkelige, som med Hensyn til Mangel paa Arbejdsførhed maatte sidestilles med de blinde, nemlig saadanne lemlæstede eller vanføre, hvem enhver Evne til Arbejde var berøvet. Jeg havde derfor oprindelig tænkt at tage disse med, men Udtalelser fra Mænd og Kvinder, der særlig har Lejlighed til at beskæftige sig med Arbejdet for denne Klasse af ulykkelige Mennesker, gjorde mig betænkelig, idet de mente, at en Sidestilling med de blinde maaske vilde bidrage til at slaa Arbejdet til Fordel for hine ulykkelig stillede i Stykker. Jeg maatte da foretrække at skyde Spørgsmaalet ud, men det er efter mit Syn paa disse Forhold givet, at den Opfordring, som den ærede Ordfører rettede til mig, vil blive modtaget paa den velvilligste Maade.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 75 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstingets Formand.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Styrelsen af Statsbanerne.

Forhandlingen genoptoges.

H. P. Hansen (Sorø Amts 3die Valgkreds): Ved Fremsættelsen af Lovforslaget om Statsbanernes Styrelse udtalte den højtærede Trafikminister Ønsket om, at Rigsdagens Medlemmer med stor Grundighed vilde studere saavel Udvalgets Betænkning som Generaldirektionens og Funktionærernes Erklæringer, idet disse Aktstykker indeholdt betydelige Spørgsmaal, der ikke kunde afgøres ved Lovens Vedtagelse, men som maatte henvises til Overvejelse og endelig Afgørelse af Ministeren. Og det er rigtigt. Naar man ser det Lovforslag, som her er fremsat, indskrænker det sig i Hovedsagen til at foreslaa en stærkere Centralstyrelse end den, vi har nu, og selvfølgelig dermed højere Lønninger for de øverste Funktionærer. Hvorvidt det er heldigt at centralisere Ledelsen saa stærkt, som her er foreslaaet, er et Spørgsmaal, som har givet Anledning til megen Diskussion, og naar